

Angaaende den Episode paa Universitetet, som det ærede Medlem sigter til, vil jeg, idet jeg for øvrigt i alt væsentligt kan anerkende det Svar, som den højtærede Kultusminister gav, dvæle et Øjeblik netop ved det Moment, som ogsaa Kultusministeren berørte, og som Universitetets Rektor har berørt, nemlig at Sagen har to Sider. Det ærede Medlem fra Fredensborg sagde, at der for Dr. Konrad Simonsen ikke var noget at gøre overfor det, som det ærede Medlem kaldte „Spektaklet“. Det er nu et Spørgsmaal. Meget ofte vil det vise sig, at naar en Taler ikke kan faa Lov til at tale igennem, er Skylden hans egen eller i alt Fald til Dels hans egen, fordi han mangler den tilstrækkelige Myndighed til at gøre sig gældende. Dr. Simonsen rettede i sin Forelæsning et meget skarpt, et meget personligt, og jeg vil tilføje, et groft og efter min Mening plumpt Angreb paa Georg Brandes. Det var i høj Grad personligt. Efter hans egen Offentliggørelse af dette Foredrag sagde han blandt andet, at Drivfjederen hos Georg Brandes var ikke Kærlighed til Arbejdet, næppe heller til Sandheden eller til Folket, men den var Berømmelse, Magt, Sensation — det var Maalet. Han frakendte altsaa endog Georg Brandes Sandhedskærlighed. Det var et meget ondartet, personligt Angreb paa en betydelig dansk Mand. Nu mener jeg ganske vist, at det ikke behøver at fremkalde saadanne Demonstrationer fra Studenternes Side som dem, der fandt Sted sidste Fredag. Jeg finder, at det var at gøre Dr. Simonsen altfor megen Ære, det var i Virkeligheden netop at lave den Reklame for ham, som han aabenbart tørster efter i en betydelig Grad, han, der siger, at Sensation var Georg Brandes' hele Maal. Demonstration var at gaa hans Ærinde og gøre ham en Tjeneste.

Man træffer i det offentlige Liv et Fænomen, som forekommer mig lidet tiltalende. Naar der opstaar en betydelig Mand, gaar det gerne saadan, at der er en hel Række Ubetydeligheder, som gør sig det til deres Livsværk at summe omkring ham. En betydelig Personlighed vil altid være udsat for dette, han kan ryste Ubetydelighederne af sig og være ligeglad, der vil dog meget ofte opstaa en Kreds af Snyltere omkring ham. Nogle suger Blod for derved at faa Livsnæring, andre virker nærmest som Spyfluer, der afsætter den Uhumskhed, de sidder inde med, paa den betydelige Personlighed. Nogle optræder i den første Halvdel af

deres Liv nærmest som sugende Lus og i den sidste Halvdel af deres Liv som Spyfluer. Denne Sværm af Snyltere har til Hovedformaal at skabe Reklame og Sensation omkring sig, og jeg synes, man handler urigtigt og uklogt i at gøre dem den Tjeneste at gøre Reklame for dem. I hvilken Grad Trangen til Reklame har spillet en Rolle i denne lidet appetitlige Affære, viser noget, der er kommet offentligt frem. Professor Knud Berlin har i et Interview meddelt, at da Dr. Simonsen vilde forlade Forelæsningen og efter Professor Berlins Raad vilde søge ud ad en Bagdør, kom en Journalist løbende og hængte sig fast i Dr. Simonsen og sagde, at det maatte han ikke, han skulde gaa ud ad Hovedindgangen, for ellers vilde han ikke faa sit Foredrag optaget in extenso den næste Dag i det Blad, han havde med at gøre. Stillingen er den, at der er et nyt Hovedstadsblad under Opsejling, som spekulerer i Moral og Religion efter de nyeste Moder. Det har til Medarbejdere blandt andet et Brødrepaar, hvoraf den ene er Modepræst, den anden Revyforfatter. Dette Blad, der spekulerer i de mest moderne Fremtoninger paa Aandslivets Omraade, trængte aabenbart i høj Grad til Reklame, og det havde vejret, at der her var Mulighed for at skaffe sig Reklame, og man paalagde da Dr. Simonsen at gaa ud ad Hovedindgangen, for at der kunde blive det størst mulige Spektakel den Aften, og for at der derved kunde skabes Opmærksomhed for Tilværelsen af dette Blad, der ikke ved sine Penne, hvis Produkter nærmest maa sammenlignes med lille Peters Stile i tredje Klasse, var i Stand til at skabe sig den fornødne Opmærksomhed.

Hvad der for øvrigt foregik oppe paa Universitetet, er der Tvivl om, navnlig om, hvorvidt al Skylden var paa de saakaldte Brandesianeres Side. Et Øjensvidne har fortalt mig, at vel blev der pebet af de unge Mennesker, som vilde demonstrere mod Dr. Simonsen, men til Gengæld blev der fra den anden Side rejst et vældigt Spektakel med ingen ringere end Censor Rosenberg i Spidsen, og naar det kom til Spektakler, der paa et vist Tidspunkt nærmede sig til Slagsmaal, mener mange, at det ligesaa meget skyldes Censor Rosenberg som dem, der peb. Dette maa naturligvis nærmere undersøges, før man kan danne sig en virkelig upartisk Opfattelse af, hvad der har fundet Sted.

Det ærede Medlem fra Fredensborg

□